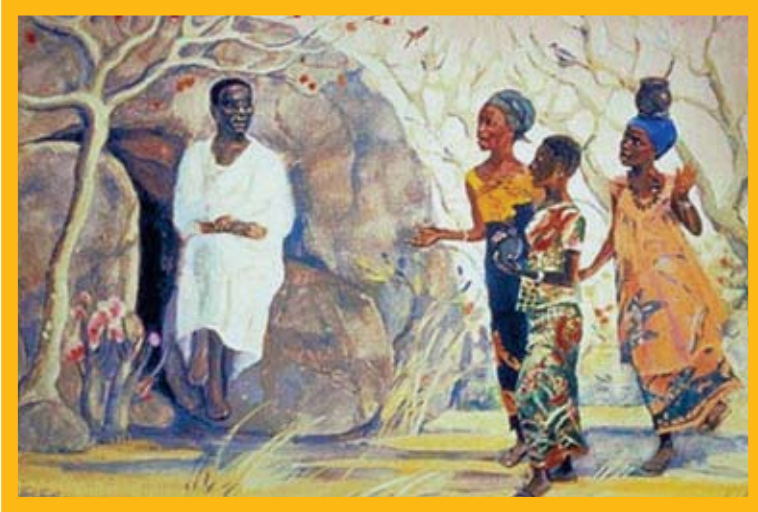

PAASWENS

In de Paaswake horen we de engelen tegen de vrouwen zeggen: ‘Waarom zoekt u de Levende bij de doden? ... Vergeet niet wat Hij u destijds in Galilea heeft gezegd: De Mensenzoon moet overgeleverd worden in handen van zondaars, gekruisigd worden en op de derde dag weer opstaan.’ Toen herinnerden ze zich Zijn woorden. Herinnering speelt een voorname rol in het leven. Op weg naar de eeuwigheid is herinneren kostbaar. In de herinnering vonden de vrouwen, apostelen en eerste leerlingen, geloof in de Verrijzenis: de belofte is nu werkelijkheid, God is trouw. Dit geloof tekende hun leven. Ze verspreidden een Goede Boodschap, die altijd berustte op de Verrijzenis: God is trouw, we leven voor altijd. God zij dank voor de genade van ons geheugen. In donkere ogenblikken kunnen we ons de tekenen van verrijzenis in ons eigen leven herinneren en moed scheppen: iemand die echt luisterde, of geen cliché gebruikte om mij te troosten, of ik was het die edelmoedig uit mezelf trad... Iets echter dat we ons altijd moeten herinneren, waaraan we steeds moeten vasthouden, is de bron van alle verrijzenis, de nu levende Jezus. Elke zondag horen we het in de Eucharistie (waarom ben ik er, of niet?): “Doet dit tot mijn gedachtenis.” Hij verdiende voor ons de genade van het doopsel; daar begint de verrijzenis en ontvangen we de genade trouw te blijven. Het doopsel leidt ons binnen in de familie van Vader, Zoon en Geest - die enkel bestaat omdat elk zich aan de ander geeft – en van vele broers en zusters van Jezus de Zoon. Laten wij, kinderen van God, de Zoon navolgen: als broers en zusters ons aan elkaar geven. Onvermijdelijk brengt dit dagelijks sterven mee, maar ook de diepe vrede van echte liefde, de weg van verrijzenis, die zich reeds in het aardse uit. Het is de enige weg naar de eeuwige verrijzenis. Zo wens ik U van harte de genade van goede trouw en een glorierijk Paasfeest.

Uit een vastenbrief van Pater A. Lemahieu S.C.I (1925-2007).

DANK UIT HAITI

Eerwaarde Zusters, ik weet niet hoe u te bedanken voor uw steun aan de behoeftige kinderen van de Basile Moreau school in Port au Prince op Haïti. Woorden schieten dtekort maar de foto's spreken voor zich.

Ik reken erop dat men ons toestaat met het project door te mogen gaan. Voor het voorspoedig laten verlopen van het project is een langdurige en vruchtbare samenwerking heel belangrijk. Ik ben bereid alles te doen voor het welzijn van de kinderen. Met deze woorden wil ik u mijn grote erkentelijkheid betuigen.

Want een uitdrukking zegt: "erkentelijkheid is het geheugen van het hart". Van ganser harte, dank u wel! Ik zal niet nalaten u in mijn dagelijks gebed te gedenken.

**Pater Baudelaire Martial,
c.s.c.**

Nieuw aangelegde waterleiding op de binnenplaats van de school

Onderwijs wordt in tenten gegeven

Nieuw sanitair en schoon drinkwater

Een jaar na de verwoestende aardbeving die Haïti op 12 januari 2010 trof, worden vooral op het platteland de gevolgen ervan nog steeds gevoeld. Dit wordt nog verergerd door de cholera-epidemie en door de overstromingen en aardverschuivingen die veroorzaakt werden door de orkaan Tomas. Deze heeft vooral de agrarische sector bijzonder hard getroffen. De cholera-

De cholera-epidemie die in veel gebieden nu onder controle lijkt te zijn, eist nog steeds slachtoffers. Bovendien moet de wederopbouw eigenlijk nog beginnen. Internationale hulp werd geblokkeerd en daarmee is het begin van een ware reconstructie van de hoofdstad Port-au-Prince dus onmogelijk geworden. "Wat betreft onze eigen activiteiten," zei pater Antonio Menegon, direc-

Voorschoolse opvang

epidemie die uitbrak in de gebieden van rijstbouw in het noordwesten en de overstromingen ten gevolge van Tomas, die meer dan 78.000 hectare van gewassen beschadigde, hebben de reeds penibele situatie van arme huishoudens op het platteland nog verergerd. De orkaan en vervolgens de overstromingen veroorzaakten de verspreiding van de epidemie in deze gebieden, juist waar veel ontheemden hun toevlucht hadden gezocht.

teur van de Camillian missie in Haïti, "onze ziekenhuizen zijn nog vol met cholera-patiënten en mensen die ziek en getraumatiseerd zijn door de aardbeving. Alle units zijn gerenoveerd en dus kunnen we eindelijk beginnen met de bouw van de nieuwe operatiekamers en de uitbreiding van het ziekenhuis in Jérémie terwijl we tegelijkertijd blijven werken in de bestaande faciliteiten voor de slachtoffers van de aardbeving en degenen die lijden aan cholera."

Agenzia Fides

KAMEROEN

Hartelijk dank voor uw edelmoedige gift die ik via de zusters uit Maastricht mocht ontvangen. Ik voeg enkele foto's van ons project in Mfunte bij. Mfunte is het gebied dat bestaat uit 13 dorpen tussen Kameroen en Nigeria, het is een besloten gebied met een bevolking die geheel van de natuur afhankelijk is. De Kerk is er sinds 5 jaar aanwezig en heeft er twee basisscholen gebouwd. Een andere activiteit die ze aan het opstarten is, is het agrarisch project voor de jeugd. De IMC zusters bezoeken dit gebied een week per maand om medische zorg te bieden en voor alfabetisering. Onze novicen van het tweede jaar en hun begeleidster Zr. Savaria hebben hier twee weken ervaring opgedaan. De rest zal ik bij de foto's uitleggen.

ONDERWIJS

Deze foto's werden genomen in Luz tijdens het alfabetiseringsprogramma: Zr. Francis (foto beneden) geeft les aan vrouwen die nog nooit naar school zijn geweest. Ze leren het alfabet met stokjes en kalebassen. Zr. Rita (foto boven) onderwijst hen die ooit al eens wat les hebben gehad. Ze krijgen les op het niveau van de derde klas, aangepast aan volwassenen. De mensen spreken over het algemeen pidgin Engels en de lessen worden daarom in deze taal gegeven. In Luz hebben zich 46 vrouwen ingeschreven en in Kom 8 vrouwen. Na de cursus doen we naaien handwerk en proberen we de vrouwen wat vorming mee te geven met het doel de positie van de vrouw te verbeteren.

Na de cursus doen we naaien handwerk en proberen we de vrouwen wat vorming mee te geven met het doel de positie van de vrouw te verbeteren.

MEDISCHE ZORG

Wij verzorgen de medische zorg in Luz, Kom en Balle.

Zr. Jeya (foto rechts) is hier de verantwoordelijke. De ICM zusters gaan een week in de maand naar Mfunte. Dit kan alleen gedurende de negen maanden buiten het regenseizoen. In die periode zijn de wegen in de bergen onbegaanbaar. Er moet nog zoveel gedaan worden, bijvoorbeeld drinkwater in Luz, hulp voor de gehandicapten en weeskinderen, ...

HYGIËNE

Zr. Francisin Luz (foto beneden). Ze probeert de kinderen ervan te overtuigen dat ze naar school moeten komen om zandvliegjes te laten verwijderen. Zandvliegen dringen de huid van de voeten binnen en kunnen de voeten onherstelbaar verwonden. Er was een actie opgezet om de vliegjes bij alle schoolkinderen die normaal geen schoenen dragen te verwijderen. De foto laat huizen met grasdaken zien die typerend zijn voor deze regio. De huizen vatten makkelijk vlam in het droge seizoen van januari tot maart.

Hartelijk dank voor alles, Zuster Rita De Swaef, ICM, districtsoverste, Kameroen.

HET VERHAAL VAN DE DRIE KRUISEN

Pater Zdzislaw Grad, lid van de Missionarissen van het Goddelijk Woord (SVD), is sinds 1992 betrokken geweest bij de eerste evangelisatie van de stam Antambahoaka in Madagaskar. Toen hij begon met zijn werk in de dorpen van het district Pangalana was er geen enkel teken van christendom. Nu omringen drie grote kruisen het gebied rond het meer, om alle passanten eraan te herinneren dat er nu christenen wonen.

Toen ik voor het eerst aankwam in het district Paganlana (langs de noordkust van Madagaskar), viel het me op hoe vreemd en hoe anders wij volgelingen van Christus moeten zijn voor hen die Christus nog

niet kennen. Hier draagt bijna iedereen een amulet om de hals, vooral de vrouwen en kinderen. Deze magische amuletten krijgen ze van een traditionele tovenaar, hier bekend als mpisikidy. De talisman moet de drager ervan beschermen tegen onbekende krachten of hem of haar goede gezondheid en succes brengen.

Elke keer wanneer ik de jungle verlaat om naar een ander dorp te reizen, draag ik een kruisje om mijn hals, zichtbaar voor iedereen. Het is voor mij een teken van de aanwezigheid van Christus in mij, een zichtbaar teken van verlossing. Toen ik naar de geluksamuletten van de mensen keek, overwoog ik hoe we allemaal symbolen en tekens nodig

hebben die verwijzen naar ons geloof: om onze hoop op de levende God te focussen en leven in te blazen. In mijn geboorteland Polen is een kruis of kapel langs de weg heel gewoon. Maar Pangalana had zulke tekens niet. Ik miste deze herinneringen aan mijn geloof en ik besepte toen hoe bemoedigend deze tekens kunnen zijn voor degenen die nog zwak zijn in hun geloof en voor degenen die Christus pas beginnen te kennen. Dat was het moment waarop bij mij het idee opkwam om aan de rand van elk dorp waar bekeerlingen waren, een groot kruis neer te zetten: om duidelijk te maken dat hier christenen woonden. Het kruis zou er staan als hun getuigenis en zou een bekrachtiging zijn van hun geloof.

Ik begon met mijn werk van eerste evangelisatie in het dorp Anilawinany dat bijna geheel omgeven is door water: een meer, de Indische Oceaan en een rivier die in de oceaan uitmondt. Het bleek dat ik een moeilijke plaats

gekozen had om te beginnen. Na veel tijd en moeite kon ik het aantal dorpen die hun oren en harten voor de boodschap van Christus geopend hadden, op de vingers van slechts één hand tellen. Onze plaats om te bidden was een schamele hut. De meeste mensen tolereerden mijn aanwezigheid maar dat meer uit angst dan uit gastvrijheid. Met de hulp van enkele dorpsoudsten stonden ze me aarzelend toe om een gemeenschap van gelovigen te stichten en zo kon ik mijn missiewerk, te midden van vuil, dronkenschap en zwarte magie, veilig beginnen.

Terugkijkend naar dit begin, verbaas ik me over de moed en de volharding die me gegeven waren. Toen ik eindelijk zover was dat ik mijn plan kon uitvoeren om een kruis op te richten, waren enkele vriendelijke mensen bereid me te helpen. De eerste stap was het kappen van een boom van 15 meter hoog. Met behulp van een motorboot sleepten we de boomstam 15 km over het water totdat we de juiste plek bereikten. Na enkele uren hard werken stond het grote houten kruis rechtop. Sindsdien ben ik een expert geworden in het overeind zetten van kruisen.

Terwijl we met een paar man zwoegden met de grote kruisvormige boomstam, gebeurde er iets ongebruikelijks. Een tiental halfdronken vissers kwam ons onverwacht helpen en adviezen geven over het rechtop zetten en vastzetten van het kruis. Hun medewerking was een teken.

Pater Grad, missionaris in Madagaskar

Zelfs als zij een bijbedoeling hadden, misschien de hoop op financieel voordeel, was ik nog dankbaar. Toen het werk af was, bekeken zij trots het resultaat: een nieuwe wegwijzer die naar hun dorp wees. Ze waren ineens belangrijk geworden. We hadden er van 9 uur 's morgens tot 2 uur 's middags aan gewerkt en toen we klaar waren, vierden we de Mis van Kerstmis aan de voet van het kruis, met een duidelijk zicht op de oceaan aan de ene kant en het meer Rangazawaka aan de andere kant. Elke dag passeren enkele honderden boten met de lokale vissers aan boord het kruis. Het staat hoog op een heuvel en weerkaatst het zonlicht en trekt de aandacht van iedereen die langskomt.

Minder dan een jaar later, op 14 september, op het feest van Kruisverheffing, organi-

seerde ik hetzelfde in het dorp Tananbao aan de andere kant van het meer.

Deze keer was het gemakkelijker. Met het voordeel van mijn ervaring en met een groeiend aantal christenen die bereid waren me te helpen, plaatsten we een ander groot kruis bij het meer. De mensen begonnen me te accepteren en het aantal bekeerlingen begon langzaam maar zeker te groeien.

Eindelijk kwam de tijd om het derde kruis langs de kust van het meer te plaatsen. Deze keer koos ik voor het dorp Tanandava. Het meer is nu omringd door drie kruisen. Voor de mensen is het een plaats geworden waar ze respect en ontzag voor hebben. Als iemand er langs vaart, wordt er uit eerbied niet gesproken.

Er hebben altijd verhalen over geestesver-

We deden de het laatste deel van de kruisweg op onze knieën

schijningen de ronde gedaan. Ik hoopte dit bijgeloof te verdrijven met de kracht van het nieuwe geloof, de kracht van het teken van het kruis. Het derde kruis is 9 meter hoog. Het staat tussen de oceaan aan de ene kant en het meer aan de andere kant. Het was meer bewerkelijk dan de twee andere kruisen omdat het gemaakt is van beton en ijzer. Het is wit geverfd en het heeft een groot kristal in het midden om de zonnestralen te weerkaatsen.

Het dorp Tanandava heeft mij het meest geholpen en het was hier dat de meeste bekeringen plaatsvonden. De mensen van dit dorp waren bereid te helpen en waren vrijgevig. Niet alleen vrouwen en kinderen, maar ook mannen werden lid van de geloofsgemeenschap en gaven daarmee kracht aan de pasgeboren kerkgemeenschap. Op de dag dat dit nieuwe kruis aan de rand van het dorp gewijd werd, gaf de Heilige Geest ons een groots teken. Het was Goede Vrijdag en bisschop Tabao arriveerde per boot om het kruis te zegenen. We hadden zojuist de kruisweg gebeden. Voor de mensen was het de eerste keer dat ze dit meemaakten. We hadden de kruisweg voorbereid over een afstand van drie kilometer tussen de dorpen Tananbao en Tanandava.

De laatste 180 meter vanaf de laatste kruiswegstatie tot aan het kruis deden we op onze knieën. Het was bijna 12 uur 's middags en hoewel het maar 20 graden was, was het zand brandend heet. Door mijn persoonlijk voorbeeld hoopte ik duidelijk te maken dat het kruis niet slechts boetedoening en opoffering symboliseert, maar uiteindelijk ook een zegeteken is. Deze dag is me levendig bijgebleven. Terwijl ik op mijn knieën kroop, bemerkte ik een vrouw naast me. Ze keek me wantrouwend aan. Maar later op de avond

Op weg naar de wijding van het nieuwe kruis bij het Rangazawaka meer

was zij bij een groep vrouwen die kwam vragen om gebed voor genezing.

Ik voelde me die dag niet goed omdat ik de dag tevoren met malariakoorts in bed gelegen had. Terwijl ik in bed woelde, vroeg ik Jezus om kracht voor de volgende dag om bij de wijding van het kruis te kunnen zijn en dat alles goed zou verlopen. In de ochtend was ik sterk genoeg om deel te nemen aan de viering. De bisschop was heel erg blij te zien dat er zich iets bewoog: het aantal nieuwe christenen was merkbaar aan het stijgen. Toen de bisschop 's avonds wegging, was ik uitgeput en wilde ik rusten.

vervolg pagina 28

Bhutan open voor het Evangelie

Azië, Bhutan - Veel aandacht en belangstelling is met name bij de missionarissen in India ontstaan voor het nieuws van de mogelijke openstelling van het boeddhistische koninkrijk Bhutan voor het christendom. Thans zijn in Bhutan alleen het boeddhisme en het hindoeïsme als godsdienst toegestaan, maar in januari 2011 heeft Chhoe-ey Lhentshog, regerings-vertegenwoordiger voor het beleid van godsdienstige organisaties, gezegd dat christelijke groepen zich officieel kunnen laten registreren bij de overheid. Katholieke missionarissen en zusters zijn klaar om te gaan en er een geloofs-gemeenschap te stichten.

Pater Arul Raj, een missionaris van de Oblaten van Maria Immaculata (O.M.I.), die in Chennai in de deelstaat Tamil Nadu woont, is de stichter van een vrouwelijke en een mannelijke congregatie in het zuiden van India. Ze hebben enkele gemeenschappen gesticht in vijf andere deelstaten in het noorden van India, ook bij de grenzen met Nepal en Bhutan.

De stijl van de evangelisatie en het missionair charisma van beide congregaties is

volmaakt toegesneden op de context in Bhutan: de zusters werken met name voor de bevordering van vrouwen door het oprichten van zelfhulpgroepen voor arme en inheemse vrouwen en hun kinderen in de meest afgelegen gebieden. (in India helpen ze op zijn minst 20.000 mensen). De mannelijke missionarissen geven onderwijs aan jongeren in scholen van de congregatie, met name op het gebied van ingenieurswetenschappen en computerkunde (meer dan 8000 studenten). Bij hun activiteiten getuigen de missionarissen van de evangelische waarden van liefde, vergeving, delen, eenheid en solidariteit, zodat deze in de harten kunnen groeien en bloeien. Zij evangeliseren door het uiten van hun christelijke identiteit in werk en gebed. Pater Raj zegt: "Op deze manier hebben we nooit problemen gehad met extreme hindoeïegroepen in India, en hebben we nooit geleden onder beschuldigingen van massabekeringen. Maar veel vrouwen en jongeren die aan onze programma's deelnemen, vragen spontaan om het christelijke geloof te mogen omarmen."

Fides

Dag van de Straatkinderen

Oostenrijk, Wenen - Volgens de schattingen van UNICEF zijn er op dit moment ongeveer 30 miljoen verlaten kinderen op deze planeet die op straat leven, en slachtoffer worden van drugsmokkelaars en uitbuiters van kinderarbeid en prostitutie. Dit komt het meest voor in Latijns-Amerika en Midden-Afrika, maar het aantal verlaten kinderen is ook hoog in veel Oost-Europese landen. Dit verschijnsel heeft zich ook uitgebreid tot het Caribische eiland Haïti, als gevolg van de aardbeving van 12 januari 2010. Vanwege deze situatie viert de Oostenrijkse particuliere instelling "Jugend Eine Welt" (JEW) "de Dag van de Straatkinderen". Het initiatief omvat bewustmaking, informatie en fondsenwerving voor de kinderen van Haïti. De JEW heeft enkele educatieve en multimedia materiaal voorbereid, geschikt voor verspreiding op scholen en in parochies. Samen met de Salesianen werken de vrijwilligers van JEW aan de spoedige heropening van scholen die beschadigd werden door de aardbeving. De herbouw van de Salesiaanse school voor de armsten in Port-au-

Prince in het district Cité Soleil is al voltooid. Het zal onderwijs verschaffen aan ongeveer 600 jeugdigen van 3 tot 12 jaar.

Fides

mische, politieke, etnische en godsdienstige problemen op te lossen. Het is een nederige poging van de Katholieke Kerk. Er kan veel gedaan worden voor

gezamenlijke lessen om de kunst van de dialoog, verzoening en tolerantie te leren, in plaats van over te gaan tot geweld bij het kleinste verschil van mening.

Fides

Vorming voor jonge christenen en moslims

Nigeria, Jos - In Hai-Hong is een vormingscentrum geopend voor jonge christenen en moslims. Hier vonden onlangs diverse schermutselingen plaats tussen verscheidene gemeenschappen, waarbij 15 mensen hun leven verloren. Het centrum is opgericht door het aartsbisdom Jos, met ondersteuning van Misereor, de humanitaire organisatie van de Duitse bisschoppenconferentie. Het was de wens van velen in de deelstaat Plateau om de jongeren te helpen om het positieve pad van ontwikkeling te nemen in plaats van het pad van geweld om sociaal-econo-

jongeren als de politieke wil er is. In een toneelvoorstelling die georganiseerd werd door studenten (zowel moslims als christenen) van het centrum, werd duidelijk hoe jonge mensen gemanipuleerd kunnen worden door zelfzuchtige politieke en godsdienstige leiders en hoe jonge mensen zich kunnen verzetten tegen deze manipulatie. Naast vakopleidingen worden de studenten ook geholpen om hun geloof te verdiepen en om de wegen van de dialoog te gaan. De lessen zijn dusdanig georganiseerd dat moslimstudenten elementair onderwijs in het christendom krijgen en ook dat de islamleraar lesgeeft aan christelijke studenten. De studenten volgen daarna

Annuario Pontificio 2011

Italië, Vaticaanstad - Het aantal katholieken wereldwijd is in 2009 met 1,3% toegenomen. Het komt daarmee op 1,181 miljard. Dit blijkt uit de meest recente kerkelijke statistieken, die gepubliceerd zijn in de nieuwe editie van het Annuario Pontificio. Die cijfers laten zien dat bijna de helft van alle katholieken - 49,4% - in Amerika (Noord en Zuid) woont. Europa, dat grofweg evenveel inwoners heeft, omvat slechts 24% van het wereldwijde aantal katholieken. En Azië, dat met 60% van de wereldbevolking veruit het meest bevolkte continent is, huisvest slechts 10,7% van de katholieken. Het aantal priesters nam licht toe, tot 410.593 in 2009. De groei is ongelijk verdeeld over de continenten: een groot deel van de nieuwe priesters komt uit Azië, Afrika en Latijns-Amerika. In Europa is het aantal priesters gedaald, terwijl het in Noord-Amerika gelijk bleef.

Vgl. Zenit

vervolg van pagina 25

Ik lag net in bed toen ik buiten mijn hut rumoer hoorde. Ik stond weer op en ik zag een groep vrouwen. Zij kwamen samen mijn hut binnen, hurkten naar gewoonte neer en begonnen te praten. Ze hadden over mijn gebeden gehoord. Ik had gebeden voor de genezing van een jong meisje in het dorp Ambatosada.

De vrouwen beoefenden allemaal de Trombaritus. Volgens hun geloof zijn bepaalde alleenstaande vrouwen bezeten door geesten en treden op als hun medium. Ze geven hun adviezen aan de mensen door. Deze vrouwen waren zulke mediums en waren gekomen om gebed te vragen om van de geesten bevrijd te worden. Er was niemand anders in de buurt die kon helpen. Ik was alleen, ziek en had behoefte aan rust, maar ik besloot over hen te bidden voor hun verlossing. Ik wilde hen niet wegsturen. Ze waren aangeraakt door de genade bij de inwijdingsceremonie van het kruis en nu wilden zij de praktijk van de magie opgeven. Van nu af aan wilden ze bij Christus horen.

Ik had nog nooit over een groep mensen gebeden, maar ik richtte mijn hut in voor het gebed. Ik zette wijwater, het missiekruis, een beeld van de Moeder Gods en foto's van de heiligen in het rond langs de wand van de kleine ruimte.

Gewoonlijk wanneer zulke vrouwen komen voor genezingsgebeden, wordt er door de leden van de christelijke gemeenschap individueel voor hen gebeden. Maar die nacht

gebeurde er iets buitengewoons. Vanaf de middag tot bijna middennacht hebben we samen gebeden voor genezing. Een bijzondere genade vergezelde me. Ik voelde dat het de vrucht was van onze gebeden ter gelegenheid van de wijding van het kruis. De vrouwen hadden de hele dag gevast, ze hadden alleen water gedronken. Tijdens onze gebeden ondervonden we de grote kracht van de heilige rozenkrans, de foto's van de heiligen, het beeld van de Moeder van God, en het kruis.

De vrouwen huilden en baden volhardend om van de geesten bevrijd te worden. De Heilige Geest stortte genade in hun harten en zij voelden dat zij van de slavernij bevrijd werden. De woorden van de psalmist vulde mijn hart: "U, o God hoe groot bent U; groot en niet te vergelijken zijn Uw daden."

Het gebed was niet makkelijk, maar de vruchten waren geweldig. De vrouwen gaven de hekserij op en vormden langzaam de hoeksteen van de groeiende Kerk in Tanandava. Hoe mooi is de uitwerking van Gods genade in ons leven! Dankzij Gods genade werden deze vrouwen, die eerder in een hopeloze positie verkeerden, leden van de Charismatische Vernieuwing en zijn sindsdien mijn dappere helpsters. Ze hebben me vaak geholpen met hun gebed. Ik ben ervan overtuigd dat zij, net als Maria Magdalena, een enorme kracht en macht in hun bekeerde harten bezitten.

*Pater Zdzislaw Grad SVD
Madagaskar*

*Bid met onwrikbaar vertrouwen en met een hart dat de hele wereld in liefde omvat.
En de Heer zal zich naar ons buigen en Zijn barmhartigheid zal geen grenzen kennen.*

P. Werenfried van Straaten

ASANTE SANA

Een verhaal ... over kinderen?

Hoewel een simpel verhaaltje, blijft het voor mij steeds betekenisvol en leerzaam. Ik hecht er nog altijd aan het te vertellen omdat het zo onwaarschijnlijk lijkt. Maar het is daarentegen waar gebeurd. Een ver-

Kinderen uit Tanzania

haal over kinderen die ons een les leren. Wie van ons wordt niet vaak verrast door uitingen en gedragingen van kinderen?

Begin 2006 bevond ik me tijdelijk in Heka, een missie in een zone die chronisch geplaagd wordt door droogte, en met de droogte door honger. Ook in die tijd wilde de regen zich maar niet laten zien. De mensen hadden hun toevlucht genomen tot het eten van bepaalde kruiden en wortels, die alleen in de meest kritieke tijden gegeten worden. Op hun uitgeteerde gezichten en

vermagerde lijven, was de honger te zien. De missie had de oude en arme mensen geholpen aan maïs, die ze tegen gigantische prijzen van ver had laten komen. Een druppel op een gloeiende plaat !

Op woensdag van de Goede Week ging ik naar de kinderopvang van Sassilo en nam biscuitjes mee: een klein cadeau-tje voor Pasen. Ik begon ze uit te delen,

deed het schertsend voorkomen alsof ik niet wist of er wel genoeg waren. Er kwam een meisje naar me toe die zei:

- Eerst Upendo
- Waarom eerst Upendo ?
- Ziet u niet hoe mager ze is?
Ze is veel armer dan ik.

- Waar is Upendo?
Ze staat op, neemt me bij de hand en brengt me naar haar toe. Ze pakt de biscuitjes uit mijn

hand en geeft haar die, omhelst haar en haast zich terug naar haar plaats. Ik vervolg mijn rondje en deel uit, kom bij haar terug en zeg :

- Nu is er niets voor jou.
- Dat geeft niks. Ik heb al biscuitjes gegeten.
- Hoezo heb je die al gegeten?
- Upendo heeft ook voor mij gegeten.

Ik doe alsof ik een ander pakje zoek. Ik vind het en geef het haar. Ze kijkt me aan alsof ik getoverd had of een wonder verricht. Haar ogen zijn als pijlen die in de roos schieten. Ze zijn als twee schitterende diamanten.

Er lopen dikke tranen uit. Alle kinderen die eerst kakelden, kijken haar stil aan. Ik ben ontroerd. Zachtjes zegt ze: *Asante sana*

- duizendmaal dank.
- Hoe heet je?
- Huruma.

Huruma! Vertaald is dat: Barmhartigheid. Huruma weet niet dat zij bijbels heeft geleefd, in overeenstemming met haar naam. Zij heeft barmhartigheid bewezen aan degene waarvan ze dacht dat die meer honger leed dan zij. Zij heeft Jezus' houding nagevolgd. "... Hij zag een grote menigte en voelde medelijden met hen." (Mt 14,14). Voor hen vermenigvuldigde Hij vijf broden en twee vissen. Een beetje werd in Jezus' handen veel. Maar niet alleen in zijn handen! In de handen en het hart van allen.

Ik zie Humura nog opstaan, geven, omhelzen. Ze heeft niet alleen biscuitjes gegeven. Ze gaf medelijden en liefde. In mij weerklinkt nog haar *Asante sana*.

Huruma, BEDANKT dat je me solidariteit en samen delen geleerd hebt. Dat je voor mij getuigde dat het echte Pasen niet dat van de liturgie is, hoe mooi en vreugdevol ook, maar dat van het leven. Van het geschonken leven: de voetwassing is er een symbool van, de Eucharistie het sacrament. "Hij had de zijnen in de wereld bemind, nu gaf Hij hun een bewijs van zijn liefde tot het uiterste toe." (Joh 13,1)

Pater Giuseppe Inverardi
Tanzania

ZOALS EEN GARIMPEIRO

Mijn missiepost in Abaetetuba, in het Braziliaanse Amazonegebied, ligt niet ver van "Garimpo Sierra Pelada". De garimpo is een mijn waar je goud zoekt. Duizenden garimpeiros werken er de hele dag als slaven. Ze graven diepe kraters in de rotsen en in de modder. Op hun schouders of op het hoofd dragen ze zakken met aarde. Ze hopen in die zware zak een geel glanzend splintertje of steentje te vinden. Hoeveel offers, dromen, illusies!

Kijkend naar dit indrukwekkende schouwspel, gaan mijn gedachten altijd naar de missionarissen. Deze graven geen gaten op zoek naar goud of edelstenen. Maar de missionaris is vooral iemand die, gedreven door de liefde van Jezus Christus, op zoek

gaat om de schatten te ontdekken die aanwezig zijn in de gemeenschappen waar ze werken. Ook hier vind je de "modder" van oneerlijkheid, egoïsme en corruptie. Maar er zijn ook waardevolle klompjes, verborgen in helder water en vruchtbare grond. De missionaris is de garimpeiro, de zoeker van deze mooie zielen. En hij vindt mensen die bereid zijn te werken om het Koninkrijk van God te doen groeien. Edelmoedige mensen die, vertrouwend op de hulp en de kracht van de heilige Geest, bereid zijn zichzelf op te offeren en hun talenten en hun tijd in dienst van de gemeenschap te stellen.

Pater Sim Brunello
Abaetetuba, Brazilië

INDIA - DRINKWATER

Onze religieuze congregatie is in 1903 gesticht door Broeder Adrian Caussanel uit Frankrijk en gaat tot nu toe door met de dienstverlening aan de meest behoeftige en benadeelde mensen.

Het doel van dit project is het aanleggen van een waterput om goed drinkwater te verschaffen aan onze liefdadigheidsinstelling St. Michael in Singampatti. Het zal ook een grote hulp zijn voor de inwonende jongens van het tehuis Vincent, de studenten van het MMA Community College, de leerlingen van de St. Michael basisschool en de St. Michael middelbare school en ook de mensen uit de directe omgeving van Singampatti. Omdat water noodzakelijk en essentieel is in het leven, wachten we vol spanning op uw gunstige overweging om ons te ondersteunen bij de realisatie van dit dringende project.

*Broeder Sengole SHJ
Palayamkottal, India*

VIETNAM- GEBEDENBOEKEN

Ons bisdom ligt in het midden van Vietnam. Het bestaat uit drie provincies: Quang Ngai, Binh Dinh en Phu Yen. Er wonen 3.780.700 mensen waarvan er 68.355 katholiek zijn. De katholieke gezinnen hier zijn erg arm. Om het gezinsleven te versterken en het christelijk geloof levend te houden, is het gebed in de gezinnen zeer belangrijk. Niemand twijfelt eraan dat in het christelijke leven van vandaag het gebed in het gezin een belangrijke en beslissende rol speelt. Want het gebed is de bevoorrechte plaats waar het gezin

beseft dat ze als huiskerk het gemeenschaps- en gezinskarakter van de Kerk laat zien. Het gezin is de plaats van de eerste geloofsverkondiging naar de kinderen. Daarom willen we een familiegebedenboek uitgeven dat zal worden uitgedeeld aan gezinnen in ons bisdom. Ik hoop dat dankzij uw vrijgevigheid dit project in de nabije toekomst zal worden gerealiseerd.

*Huynh Tan Nha, priester
Bisdom Qui Nhon, Vietnam.*

URUGUAI - ONDERHOUD VAN EEN PAROCHIE

De parochiekerk die dringend opgeknapt moet worden

De parochie van de Heilige Isabella van Hongarije bevindt zich in de stad Salinas in Uruguay. Ze bestaat uit zeven pastorale centra voor de 35.000 inwoners. De parochie verzorgt de catechese voor kinderen, jongeren en volwassenen, sacramentele voorbereiding, sociale activiteiten ter bevorderen van de gehele mens, en andere diensten in overleg met andere

instellingen zoals de Anonieme Alcoholisten, ALCO, enz.

De gebouwen die we in gebruik hebben, zijn op dit moment nodig toe aan onderhoud, herstel en verbetering. Dit is dan ook het project dat we aan u willen voorstellen.

Hier volgen de details van het project:

- A. De parochiekerk: reparatie en waterdicht maken van het dak; restauratie van buiten- en binnenschilderingen
- B. Appartement: binnen en buiten wat schilderwerk. Het betreft een klein appartement dat bij de parochiezaal hoort en in de zomer voor enige inkomsten zorgt zodat de parochie zichzelf kan onderhouden.
- C. Vernieuwing van de omheining van de parochie. Een gebied in de vorm van een driehoek van ongeveer 320m².

We zijn erg dankbaar voor de hulp die u ons kunt bieden. Onze hele gemeenschap bidt voor u en uw weldoeners. Moge God u zegenen.

*Leonardo Rodriguez, pr.
Salinas, Canelones, Uruguay*